

Η ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Ἄνεκδοτον συμβολικὸν δραματιὸν εἰς πρῶξιν.

(Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς Α' εἰκόνας).

(Λειμὼν χλοάζων καὶ εὐανθής. Εἰς τὸ βάθος ἀριστερᾶ κατάφυτον ὕψωμα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καταχεῖται μικρὸς καταρράκτης ἐπὶ βράχων, κεκαλυμμένων ὑπὸ βρύων. Παρ' αὐτοὺς μέγας διάτρητος πίθος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀπὸ τοῦ καταρράκτου ἀντλῶν διὰ τοῦ κοίλου τῆς παλάμης, ρίπτει ὕδωρ ὁ Ἄνθρωπος, αἰρήμενος τῆς αὐλαίας).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ, εἶτα ΝΕΟΤΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(Καταπαύων τὴν ἐνασχόλησίν του καὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ πίθου.)

Εἰς τῆς Ζωῆς τὸ χαρωπὸ βασιλεῖο ἐδῶ,
Ποῦ ὅπου κι' ἂν στρέψω, εὐμορφιά καὶ χάρι θὰ ἰδῶ,
Ποῦ ὅλα χεῖρουν ξέγνοιαστα τὰ πλάσματα, ... γιατί
Σ' ἐμένα μοῖρα ἔτυχε πικρὴ καὶ βαρετὴ ; . .
Καὶ λογικὸ πλάσμα γιατί παράλογα νὰ γίνω,
Νὰ ἔχω νοῦ νὰ με κινῆ σὲ σκέψι καὶ σὲ θρηῖνο ; ...

(*Μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν.*)

Ἄλλόκοτο βασιλεῖο ! ... Τυφλὴ ἢ περπατησά του ! ...
Μυστήριο ὁ δρόμος του ! ... Στρυφνὴ ἢ βασιλίσσά του ! ...
Ἄσπλαγχνη ὅμως μοναχὰ γιὰ ἔμένα πάντα μένει.
Κι' ὄχι γιὰ τ' ἄλλα χτίσματα ἢ ἄχαρ' Εἰμαρμένη !

ΝΕΟΤΗΣ (εἰσερχομένη.)

Ὡρα καλὴ σου, Ἄνθρωπε ! Τί κάνεις ἐκεῖ πέρα ;
Νὰ μὴ σε ἰδοῦνε ἤσυχο τὰ ἔματια μου μιὰ ἔμερα ;

ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Καλῶς την τὴ Νεότητα, τὴ δροσερὴ παρθένα !
 Τί κάνω, πάλι ἀπορεῖς ; Καὶ τί ρωτᾷς ἐμένα ;
 Τὴν Εἰμαρμένη δὲν ρωτᾷς τί ὄφελος θὰ πάρῃ
 "Ὅν τυραννιέμ' ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ ἀπάτωτο πιθάρι ;

ΝΕΟΤΗΣ.

Νὰ κάμῃς τί σ' ἐπρόσταξε λοιπὸν ἡ Εἰμαρμένη ;

ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Τοῦ καταρράχτη τὸ νερὸ ποῦ τρέχει 'στὸ ποτάμι,
 Διαταγὴ μοῦ ἔδωσε φοιχτὴ, καταραμένη,
 'Στὸν πίθο τοῦ « Ἐ ξ ι λ α σ μ ο ὦ », μὲ σίγλα τὴν παλάμη,
 Νὰ μεταγγίζω ἀδιάκοπα ὡς που νὰ τὸν γεμίσω.
 Εἶδα τοῦ πίθου τὸν βυθὸ κι' ἔκαμα νὸ τολμήσω
 Νὰ τῆς εἰπῶ, ἀνωφέλευτα γιατί νά με παιδεύῃ,
 'Αφοῦ πιθάρι ἀπάτωτο νερὸ δὲν τὸ μαζεύει,
 'Ἀλλὰ ἐκείνη ἄγρια τὰ φρούδια της ταράζει
 Καὶ μ' ἀπαντᾷ ἀγέρωγα χωρὶς νά με κυττάξῃ :
 « Ο ἰ σ κ λ ἄ θ ο ι γ ι ἄ ν ' ἀ ν τ ι μ ι λ ο ὦ ν δ ἔ ν ε ἶ ν ε

[καμωμένοι,

Κ α ἰ μ ἄ λ ι σ τ α σ ἔ π ρ ο σ τ α γ ῆ π ο ὦ δ ἴ ν ' ἡ Ε ἰ -
 [μαρμένη.]»

'Ἐλούφαξα 'ς τὰ λόγια της σὰν ἄφτερο στρουθί,...
 Κεὶ δ ο ὦ λ ο ς ἐθυμήθηκα πῶς εἶχα γεννηθῆ !

ΝΕΟΤΗΣ.

"Ἄχ !.. τέτοια εἶνε !.. "Ἀπονη !. Χαίρέκαχη ! Παιδεῦτρα !
 Τοῦ χαμογέλιου ὄλων μας ἀντίζηλη καὶ κλέφτρα !..
 Κατάρρα τῶχει, μιὰ καρδιά ποτέ νά μὴ γλυκάνῃ !
 Νὰ μὴν ἰδῆ ἄλλου χαρά !.. Πολὺ κακὸ τῆς κάνει !

ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

"Ὅτε καὶ σύ, παρθένα μου, ποῦ δὲν τῆς εἶσαι σκλάβα.
 Αἰσθάνθηκες τοῦ μίσους της τὴν πυρωμένη λάβα ;

ΝΕΟΤΗΣ,

Εἰς τὸ ὠραῖο τῆς Ζωῆς βασιλεῖο αὐτό,
 "Ὅποιος νὰ ζῆ τοῦ ἔτυχε τῆς μοίρας του γραφτό,
 "Ἡ σκλάβος ἢ ἐλεύθερος, ὑπάρχει κι' ἓνας μόνος,
 Ποῦ ἢ πνοὴ τοῦ μίσους της νὰ μὴν τοῦ φέρνῃ πόνο ;

Δὲν ἀγαπῶ τὸν Ἔρωτα ἐγὼ μὲ λαῦρα τόση,
 Ποῦ ἤμπορεῖ ἡ φλόγα μου τοὺς οὐρανοὺς νὰ λυώσῃ ;
 Αὐτὸς δὲν εἶνε ἡ ζωὴ, ὁ πόθος, τ' ὄνειρό μου,
 Ἡ παρηγόρια μου ... ἀλλὰ καὶ τὸ μαρτύριό μου, ...
 Ὅπου κρυφά μου ὁ ἄπιστος γυροβολεῖ μὲ ζέση
 Στὰ δίχτυα του τὰ δολερά καὶ ἄλλην νὰ πλανέσῃ ;
 Ἐνῶ λοιπὸν πολὺ καλὰ γνωρίζ' ἡ Εἰμαρμένη,
 Ὅτι ἡ ἄλλη νειὰ αὐτὴ ἡ πολυπαινεμένη
 Κανέναν δὲν ἀγάπησε —καὶ οὔτε θ' ἀγαπήσῃ—
 Γιατὶ δὲν βρίσκει ἀντάξιον της κανέναν μὲς' στὴ Κτίσῃ.
 Ἐν τούτοις, γιὰ νὰ τυραννῆ ἔμένα τὴν ἀθλία,
 Καμώνεται πῶς εὖνοεῖ τὴν ἐρωτοτροπία
 Τοῦ ἄπιστου τοῦ Ἔρωτα μὲ τὴν ἀντίζηλό μου,
 Γιὰ νὰ ψυχραίνει ὑπουλα σ' ἔμένα τὸν καλό μου.
 Θὰ μείνῃ ὅμως μὲ τὴν κακία
 Κι' ἐγὼ τὸν Ἔρωτα θὰ τὸν χαρῶ !
 Δὲν εἶν' γιὰ 'κεῖνον ἡ Εὐτυχία,
 Σ' ἐμὲ θὰ κλίνει ποῦ τὸν λαχταρῶ !

ΑΝΘΡΩΠΟΣ (στενάζων.)

Ἄχ !... Αὐτὴ ἡ Εὐτυχία !... Αἰθεροπλασμένη νειὰ !
 Ὅσα κάλλη, τόσην ἔχει καὶ οὐρανία ἀπονία !
 Ὑπερήφανη κι' ὠραία !... Ὀνειρόθρεφτη κι' ἀπλῆ !
 Δὲς καὶ ἄλλου κόσμου εἶνε ταξειδιάρικο πουλί,
 Ὅπου νοιώθει τὴν ξενεία του, τὴν ὀσφάνεια τὴν πικρή.
 Καὶ νὰ στρέψῃ πίσω πάλι μὲ λαχτάρια καρτερεῖ.
 Δὲν ἠξέυρω μὲς' σ'ιὰ βάθη τῆς καρδιάς μου τί κτυπᾷ,
 Σὰν τὴν βλέπω, σὰ νεράιδα, λάμψη ἀγάπης νὰ σκορπᾷ !

ΝΕΟΤΗΣ.

Εἶσαι νόστιμος ἀλήθεια ! Ἡῦρες νέα ν' ἀγαπήσῃς,
 Δοῦλος σὺ, δυστυχισμένη, ἀδελφὴν τῆς βρασιλίσσης !

ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ἐνεός.)

Ἀδελφὴ τῆς Εἰμαρμένης εἶν' ἡ νέα π' ἀγαπῶ
 Κι' οὔτε εἰς τὸν ἑαυτό μου δὲν τολμῶ νὰ τὸ εἰπῶ ;

ΝΕΟΤΗΣ.

Δὲν τὸ γινώριζες, ἀλήθεια, σὺ, αὐτὸ τὸ μυστικό ;
 Πρόσεχε μὴ σοῦ ξεφύγῃ καὶ μᾶς ἔβγη σὲ κακό.

Ἡ γρη῏α Φιλοσοφία, κοιμισμένη μιὰ φορά,
 Τὸ παραμιλοῦσε μόνη μ' ἀσυνείθιστη χαρά,
 Ὅταν εἶπαν πῶς ὁ Θρόνος τῆς ζωῆς θὰ μοιρασθῆ,
 Ὁ μισὸς καὶ εἰς ἄλλο στέμμα βασιλίσσης νὰ δοθῆ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Ἔ μυστήρια ! . . Ἐσκοτίσθη τὸ ὀλίγο μου μυαλό.
 (Ἐν σπουδῇ, βλέπων ἐρχομένην τὴν Εἰμαρμένην .)

Ἐρχεται ἡ Εἰμαρμένη Φύγε, σὲ παροκαλῶ !

(Ἡ Νεότης ἐξέρχεται. Ὁ Ἄνθρωπος συνεχίζει τὸ ἔργον του.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ.

Σὰν ταραγμένον σὲ βλέπω, τί τρέχει
 Κ' εἶν' ἡ ἴμματα σου σὰν ἄγνη θολή ;
 Μήπως ἡ κούραση κομμένον σ' ἔχει ;
 Νὰ κοπιάζης δὲν θέλω πολὺ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ἐκπληκτος καθ' ἑαυτόν.)

Ἄκουσα τάχα καλὰ ἡ πλανοῦμαι ;
 Τῆς Εἰμαρμένης τὰ χεῖλη λαλοῦν ;
 Λόγια πονόψυχα ἐγὼ ἀξιοῦμαι,
 Ἡ μὴ τ' αὐτιά μου ψευδαντιλαλοῦν ;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ (καθ' ἑαυτήν)

Να ἰδῶ, κακότυγε, ἂν με γνωρίζης,
 Ἄν ἀφοσίωση μοῦχης τυφλή.
 Τὴν καλωσύνη μου ἐὰν ἀξίζης,
 Ποῦ, σκλάβου μοῖρα, σοῦ τὴν ἐξοφλεῖ !

(Ἀποτεταγμένη μελιχίως πρὸς τὸν Ἄνθρωπον.)

Ἄνθρωπε, πιστέ μου σκλάβε ! Ἄκουσέ με μιὰ φορά
 Μὲ ἀνόποπτη καρδία, μὲ ἐλπίδα, μὲ χαρά.
 Αὐστηρῆ ἐὰν με εἶδες ἕως τῶρα νὰ φανῶ,
 Καὶ ἀκόμ' ἂν σοῦ ἐφάνη πῶς σκληρὰ σὲ τυραννῶ,

Ἦτανε γιὰ τὸ καλὸ σου κι' ἔφθασεν ἡ ἐποχὴ,
 Τώρα πλεία ποῦ ἐδοκιμάσθης, νὰ σὲ κάμω εὐτυχῆ !
 Δὲν ἐβιάστηκα τὸ πρᾶγμα σκέψη ἔθελε πολλή,
 Γιατί ἔχω ἀγνωμοσύνης πιῆ φαρμάκι καὶ χολή.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ (κατανυσσόμενος)

Τῆς νύχτας τὸ ξεπάγισμα κ' ἡ πάχνη ἡ θολή,
 Πῶς λυώνει 'στὴ χαρμόσυνη τοῦ Ἥλιου ἀνατολή,
 Ἔτσ' ἡ ψυχὴ μου ἀνάλυσε μὲ τὴ γλυκεῖα ἐλπίδα
 Ποῦ 'σκόρπιταν τὰ λόγια σου σὰν λαμπερὴ ἀχτίδα !...

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ.

Τῆς τόσης καλωπύνης μου ἡ μόνη πληρωμὴ
 Μιὰ εἶν' ἀκόμα, ἔσχατη, ἀξίας δοκιμὴ.
 Ἀπὸ αὐτὴν θέλει κριθῆ ἡ ἀφοσίωσή σου.
 Καὶ πῶς μ' αὐτὴν ἐλεύθερος θὰ γίνῃς συλλογίσου !
 Θέλω πρὸς χάριν μου κρυφά, μὲ κάθε πανουργία,
 Ἐκείνη τὴ στριγγλόγρυχα, τὴν πονηρὴ Μχεῖα,
 Στὰ δίχτυα τῆς πλεκτάνης σου μὲ τρόπο νὰ πλανέψῃς
 Καὶ ὅλα τῆς τὰ μυστικὰ τὰ φίλτρα νὰ τῆς κλέψῃς.

(Μὲ φωνὴν βαθεῖαν, ἀλλ' ἔντονον καὶ μὲ ὄμματα λάμποντα.)

Τὰ θέλω... γιὰ τὸν Θάνατο ! Κρυφά νὰ τὸν ποτίσω,
 Σὲ ἀγάπης τέτοιας μάγκανο σφικτὰ νὰ τὸν κρατήσω,
 Τέτοια 'στὸ νοῦ του ἀπέσαντη νὰ λάβω ἐξουσία,
 Ποῦ, μόνος του, τοῦ θρόνου του νὰ στέρξῃ τὴ θυσία.

(Σχεδὸν μαιρομένη.)

Τοῦ Βασιλείου τῆς Ζωῆς εἶνε μικρὸς γιὰ μένα
 Ὁ θρόνος, ποῦχει ὄρια στενὰ σημειωμένα !
 Θέλω... τὸ Σύμπαν νὰ ἰδῶ δεμένο στὴ σκλαβιά μου,
 Καὶ τότε μόνο νὰ χαρῆ ἡ ἀπληστη καρδιά μου !

ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ Ν. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ